

РЕШЕНИЕ

№ 375

гр. Шумен, 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, XI-И СЪСТАВ (Н), в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ростислава Янк. Георгиева

при участието на секретаря И.Й.Д.
като разгледа докладваното от Ростислава Янк. Георгиева Административно наказателно дело № 20233630202059 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление №58/13.09.2023 год. на Директора на Регионална инспекция по околна среда и води, гр.Шумен, с което на основание чл.34н, ал.1, т.2 от Закона за чистотата на атмосферния въздух /ЗЧАВ/, във вр. с чл.31, ал.1, т.2 от Наредба №6 от 26.03.1999 год. за реда и начина на измерване на емисиите на вредни вещества, изпускани в атмосферния въздух от обекти с неподвижни източници на „Ал и Ко“ АД, с ЕИК127003032, със седалище и адрес на управление: гр.Шумен, ***** представлявано от Изпълнителния директор Ж.А.Н. е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева. Дружеството-жалбоподател моли наказателното постановление да бъде отменено. В съдебно заседание за дружеството-жалбоподател се явява упълномощен процесуален представител, който поддържа жалбата и моли наказателното постановление да бъде отменено изцяло, като излага конкретни правни съображения.

Процесуалният представител на Директора на Регионална инспекция по околна среда и води, гр.Шумен - административно-наказващ орган, издал наказателното постановление, призован съгласно императивната разпоредба на чл.61, ал.1 от ЗАНН оспорва жалбата, като излага подробни съображения в тази насока.

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН от надлежна страна, отговаря на изискванията на чл.84 от ЗАНН, във вр. с чл.320 от НПК, поради което се явява процесуално **допустима**.

Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**, поради следните правни

съображения:

ШРС, след като взе предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

На 22.05.2023 год. била извършена комплексна проверка от страна на служители на Регионална инспекция по околната среда и водите /РИОСВ/ - Шумен на предприятие за производство на калциеви греси, търговия с горива и масла, находящо се на адрес: гр.Шумен, ***** собственост на „Ал и Ко“ АД. По време на проверката било установено, че за нуждите на дейността си дружеството експлоатира Изпускащо устройство на парен котел ПКГ-0.7 с мощност 0.8 MW, работещ на природен газ и Изпускащо устройство към инсталация за пречистване на отработено масло със селективен разтворител.

По изисканите и представени от дружеството документи било установено, че последни собствени измервания от гореописаните източници на емисии били проведени на 22.07.2019 год. като след тази дата не бил правен емисионен контрол – собствени периодични измервания /СПИ/ на концентрациите на вредни вещества в отпадъчните газове, формирани от изпускащо устройство на парен котел ПКГ-0.7 с мощност 0.8 MW, работещ на природен газ и изпускащо устройство към Инсталация за пречистване на отработено масло със селективен разтворител, инсталирани в производствен цех в гр.Шумен /*****/. Същото е било потвърдено и от присъстващия по време на проверката представител на дружеството.

Резултатите от проверката били обективирани в Констативен протокол №СА-11 от 22.05.2023 год.

С писмо изх.№ОА-1610/23.05.2023 год. до дружеството била изпратена покана за съставяне на акт за установяване на административно нарушение. Във връзка с констатираното нарушение на 05.06.2023 год. на дружеството бил съставен Акт за установяване на административно нарушение №ЗК-01, като актосъставителят е посочил, че с описаното деяние е била нарушена разпоредбата на чл.31, ал.1, т.2 от Наредба №6 от 26.03.1999 год. за реда и начина на измерване на емисиите на вредни вещества, изпускани в атмосферния въздух от обекти с неподвижни източници. Актът е бил връчен на упълномощен представител на дружеството, който го е подписал, като е изложил, че ще представят писмени възражения по акта. Впоследствие дружеството не се е възползвало от законното си право и в срока по чл.44 от ЗАНН не са били депозираны възражения.

Съобразявайки материалите в административно-наказателната преписка било издадено наказателно постановление №58/13.09.2023 год. на Директора на Регионална инспекция по околна среда и води, гр.Шумен, с което на основание чл.34н, ал.1, т.2 от Закона за чистотата на атмосферния въздух /ЗЧАВ/, във вр. с чл.31, ал.1, т.2 от Наредба №6 от 26.03.1999 год. за реда и начина на измерване на емисиите на вредни вещества, изпускани в атмосферния въздух от обекти с неподвижни източници на „Ал и Ко“ АД, с

ЕИК127003032, със седалище и адрес на управление: гр.Шумен, *****
представявано от Изпълнителния директор Ж.А.Н. е наложена имуществена санкция в
размер на 2000 лева.

Така установената фактическа обстановка се потвърждава от всички събрани по
делото писмени и гласни доказателства и по-конкретно от разпита в съдебно заседание на
актосъставителя З. С. К. и на свидетелите С. Й. С. и С. Й. С., както и от присъединените на
основание разпоредбата на чл.283 от НПК писмени доказателства.

Съдът напълно кредитира показанията на свидетелите З. С. К., С. Й. С. и С. Й. С.,
доколкото и тримата са свидетели при установяване на нарушението, участвали са лично в
извършената проверка и лично са установили факта на нарушението. Показанията им са
последователни, непротиворечиви и безпристрастни и напълно кореспондират с останалия
събран по делото доказателствен материал.

**При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна
следното:**

Съгласно разпоредбата на чл.18, т.1 от Закона за чистотата на атмосферния въздух,
юридическите лица, осъществяващи дейности с източници на емисии в атмосферния въздух
са длъжни да провеждат емисионен контрол, включително собствени измервания -
непрекъснати (автоматични) и/или периодични, да извършват редовни проверки и да
изготвят и изпълняват програма за техническа поддръжка на пречиствателните съоръжения с
оглед на осигуряване спазването на емисионните норми, по определени с подзаконовите
нормативни актове по прилагането на този закон, и/или с комплексното разрешително по
чл.117 от Закона за опазване на околната среда. Не е спорен въпроса, че дружеството-
жалбоподател е именно такова юридическо лице - собственик на неподвижен източник,
съгласно легалното определение, дадено в т.7 на §1 от Допълнителните разпоредби към
Наредба №1 от 27.06.2005 год. за норми за допустими емисии на вредни вещества изпускани
в атмосферата от обекти и дейности с неподвижни източници на емисии, което осъществява
дейности с източници на емисии в атмосферния въздух в Производствена база, намираща се
на адрес: гр.Шумен, ***** с оглед на което се налага извода, че е било длъжно да
извърши собствени периодични измервания на концентрациите на вредни вещества в
отпадъчните газове, формирани от изпускащо устройство на парен котел ПКГ – 0.7 с
мощност 0.8 MW, работещ на природен газ и изпускащо устройство към Инсталация за
пречистване на отработено масло със селективен разтворител, инсталирани в производствен
цех в гр.Шумен /*****/, по начин определен с подзаконов нормативен акт по
прилагането на този закон. В случая такъв приложим нормативен акт е Наредба №6 от
26.03.1999 год. за реда и начина на измерване на емисиите на вредни вещества, изпускани в
атмосферния въздух от обекти с неподвижни източници, съгласно чл.31, ал.1, т.2 от която,
собственикът или ползвателят на обекта извършва собствени периодични измервания на
концентрациите на вредни вещества в отпадъчни газове за обекти в експлоатация - не по-
малко от един път в рамките на две последователни календарни години.

От материалите по делото се установява по безспорен начин, че последните собствени измервания на горепосочените източници на емисии са били проведени на 22.07.2019 год. Доколкото административно-наказващият орган е приел, че това изследване е било за календарните 2019 и 2020 год. се налага извода, че последващите измервания е следвало да бъдат извършени в периода от 01.01.2021 год. до 31.12.2022 год.

Не се спори между страните по делото, а и се установява по безспорен начин от събраните писмени и гласни доказателства, че такива измервания не са били извършени в посочения период и до момента на проверката – 22.05.2023 год., поради което се налага извода, че дружеството-жалбоподател с това си бездействие е осъществило състава на вмененото му административно нарушение по чл.31, ал.1, т.2 от Наредба №6 от 26.03.1999 год. за реда и начина на измерване на емисиите на вредни вещества, изпускани в атмосферния въздух от обекти с неподвижни източници.

В същото време обаче съдът намира, че както актосъставителят, така също и административно-наказващият орган неправилно са посочили датата на извършване на нарушението. Както бе посочено и по-горе разпоредбата на чл.31, ал.1, т.2 от Наредбата регламентира задължението за извършване на собствени периодични измервания не по-малко от един път в рамките на две последователни календарни години. Доколкото административно-наказващият орган е приел, че последното извършено от дружеството измерване на 22.07.2019 год. е било измерване за календарните 2019 и 2020 год., се налага извода, че следващото измерване е следвало да бъде направено в периода 01.01.2021 год. - 31.12.2022 год. Предвид факта, че нарушението е извършено чрез бездействие в рамките на определен срок, то на практика с изтичане на срока, в който е следвало да се осъществи дължимото поведение, нарушението е било формално осъществено. В случая не се касае за продължено нарушение, а се касае за неизпълнение на задължение, което е обвързано с конкретен срок във времето. Поради това следва да се приеме, че нарушението се явява извършено на 01.01.2023 год. /деня, следващ деня, в който е изтекъл срока, в който дружеството е следвало да изпълни задължението си/, а не на датата, посочена в наказателното постановление - 22.05.2023 год., съвпадаща с датата на извършване на проверката.

Доколкото посочването на датата на извършване на нарушението е част от задължителните реквизити на акта за установяване на административно нарушение и част от задължителните реквизити на наказателното постановление, неправилното ѝ посочване представлява съществено процесуално нарушение, което е било допуснато в хода на административно-наказателното производство и което не може да бъде санирано в хода на съдебното производство. Датата на осъществяване на деянието е обстоятелство, индивидуализиращо конкретното деяние, поради което липсата на яснота относно времето на извършването му, представлява съществено нарушение на процесуалните правила - чл.42, ал.1, т.3 от ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Процесуалните правила на ЗАНН, регламентиращи процедурата по съставяне на АУАН и НП, респективно тяхното съдържание, са формални, но същите са условие за тяхната валидност. Неспазването на

императивни изисквания обосновава отмяната на НП като незаконосъобразно. Установяването в хода на съдебното производство на съществуването или несъществуването на описаното в НП административно нарушение предпоставя индивидуализацията на съответното административно нарушение, съобразно всички изисквания на чл.57 от ЗАНН. В настоящия случай е неприложима и нормата на чл.53, ал.2 от ЗАНН, даваща възможност на административно – наказващият орган да издаде НП, макар в АУАН да е допусната нередовност, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина, доколкото в настоящия случай в наказателното постановление е била допусната същата нередовност чрез преповтаряне на посочената в акта за установяване на административно нарушение дата.

Дори и след изменението на ЗАНН, даващо възможност на съда да преквалифицира деянието, в настоящия случай съдът не разполага с правомощие да потвърди НП или преквалифицира изпълнителното деяние, като едновременно с това приеме различна фактическа обстановка от описаната в НП, респективно различна дата на извършване на деянието. Според разпоредбата на чл.63, ал.7, т.1 от ЗАНН /в сила от 23.12.2021 год. / съдът изменя акта по чл.58д, когато се налага да: 1.приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. Задължителни указания в тази насока съдържа и Тълкувателно решение № 8/16.09.2021 год. по ТД № 1/2020 год. на ВАС. Според цитираното тълкувателно решение при липса на съществено изменение на съставомерните факти в наказателното постановление на основание чл.337, ал.1, т.2 от НПК, във връзка с чл.84 от ЗАНН, районният съд може да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо административно нарушение, тоест районният съд има правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, подвеждайки установените от административно-наказващия орган факти под друга нарушена законова разпоредба, без да отменя наказателното постановление, респект. електронния фиш. Датата на осъществяване на деянието обаче е основен съставомерен факт, индивидуализиращ конкретното деяние, поради което установяването на различна дата на извършване на нарушението от приетата от наказващият орган, съставлява съществено изменение на обстоятелствата на нарушението.

В подкрепа на изложеното е и константната съдебна практика на ШАС и по-конкретно Решение №180 от 03.11.2022 год. на АдмС - Шумен по к. а. н. д. №1725/2022 год. и др.

С оглед на всичко гореизложено, настоящият състав намира, че обжалваното наказателно постановление се явява неправилно и незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено изцяло.

Предвид изхода на делото и обстоятелството, че от страна на дружеството-жалбоподател е направено искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение,

съдът съобрази обстоятелството, че съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 от ЗАНН, в производствата пред районен и административен съд, както и в касационното производство, страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Според нормата на чл.143, ал.1 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В тази връзка съдът, като съобрази посочената разпоредба, както и обстоятелството, че в настоящото производство жалбоподателят е направил разходи за адвокатско възнаграждение намира, че искането за присъждане на разноски се явява основателно и доказано. В тази връзка при преценка на направеното от страна на процесуалният представител на въззиваемата страна възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение съдът намира същото за неоснователно. При преценка на възражението съдът съобрази обстоятелството, че видно от представените от жалбоподателя писмени доказателства във връзка с депозираната жалба за процесуално представителство е било заплатено възнаграждение за един адвокат в размер на 500 лева. С оглед на изложеното въззиваемата страна следва да бъде осъдена да заплати на дружеството-жалбоподател разноски в размер на 500 лева, включващи заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление №58/13.09.2023 год. на Директора на Регионална инспекция по околна среда и води, гр.Шумен, с което на основание чл.34н, ал.1, т.2 от Закона за чистотата на атмосферния въздух /ЗЧАВ/, във вр. с чл.31, ал.1, т.2 от Наредба №6 от 26.03.1999 год. за реда и начина на измерване на емисиите на вредни вещества, изпускани в атмосферния въздух от обекти с неподвижни източници на „Ал и Ко“ АД, с ЕИК127003032, със седалище и адрес на управление: гр.Шумен, ***** представлявано от Изпълнителния директор Ж.А.Н. е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева /две хиляди лева/.

ОСЪЖДА Регионална инспекция по околна среда и води, гр.Шумен да заплати на „Ал и Ко“ АД, с ЕИК127003032, със седалище и адрес на управление: гр.Шумен, ***** представлявано от Изпълнителния директор Ж.А.Н. сумата от 500 лева /петстотин лева/, представляваща направени в настоящото производство разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Шуменския административен съд в 14-дневен срок от съобщаване на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____